

Világosság a sötétségben

Textus: „Hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára.” (Lk 1,79).

Az Újszövetség küszöbén állva énekel egy öreg pap. Az ő dicsőítő éneke a harmadik ének, melyre a Szent Lélek karácsony környékén serkentette. Először a felesége, Erzsébet énekelt, amikor Mária nála járt. Most már megszületett a gyermekük és nevet is adtak neki az Isten dicsőségére és elmúlt a némasága. Most már tud énekelni.

Kiról énekel? A fiáról? Nem, ő az Úr tetteiről énekel. Az is fontos, amit a gyermek fog majd tenni. Ő az Úr előtt jár majd, útkészítője lesz Jézusnak. De amit az Úr fog tenni, az mindennél fontosabb. Énekel hát az Úr Hatalmáról és boldog, hogy ezt megláthatja.

Zakariás magasabbra néz, mint a kisdéd János bölcsője. Ő már látja az áldások forrását: **„A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a Naptámadat a magasságból.” (Lk 1,78).**

Zakariás tudatában van annak, hogy új virradat kezdődik, a fény a sötétségben már tündöklök. Az igazság Napja fel fog kelni.

A Naptámadat a magasságból indul és azoknak jelenik meg, akik a sötétségben és a halál árnyékában vannak.

Sötétség és a halál árnyéka. Képek ezek, melyek azt ábrázolják ki, hogy mennyire elidegenedtünk Istentől. A magunk hibájából kerültünk ilyen nyomorúságos élethelyzetbe.

Sötétség és a halál árnyéka. Gondoljunk csak azokra, akik a pusztában, a sivatagban vándorolnak és eltévednek és a sötétben nem tudnak tájékozódni. Mit tehetnek? Leülnek. Minden pillanatban veszély leselkedik rájuk. Rablók és vadállatok támadhatják meg őket.

Sötétség és a halál árnyéka. Gondoljunk a foglyokra is, akik a sötét cellájukban várják szabadulásukat. Sötétben és a halál árnyékában vannak.

Tehetetlen és segítségre szorul az ilyen ember. Minden oldalról sötétség fogja körül és reménye sincs, hogy egyszer világosságra jut.

Sötétségben ülnek. Nem tudnak állni sem, nem tudnak járni sem. Ülnek. Bezárva, fogolyként, élő halottként, elevenen eltemetve. Láttad-e már magadat ilyen helyzetben?

Ilyen az ember élete Isten nélkül, Krisztus nélkül. Életünk elidegenedett Istentől. Bűneink miatt halottak vagyunk.

Hogyan ismerhetjük fel azt, hogy sötétségben ülünk? Lehet, hogy ez egy kicsit idegenül hangzik, de egyszer csak észre kell vennünk, hogy az igazság Napja felettünk is felkel. Az örökké koromsötétben élő ember ne tudná, hogy mi a világosság?

Észrevetted-e már, hogy Isten kegyelmének a napja feljött már életed egére? Életed sötétségét hajnali világossággá változtatta.

Aztán minden más lett. Mindent másképpen láttál és fogadtál.

Egykoron inkább csak magadra néztél. Aztán összehasonlítottad magad azokkal, akik sokkal rosszabbak, mint te voltál. Most azonban már meglátod, hogy bűneid sötétté és szennyessé teszik életedet.

Volt idő, amikor azt gondoltad, hogy Isten nem jól cselekszik. Most viszont már látod, hogy minden javadat szolgálja.

Régebben hiába olvastad a Bibliát. Az érthetetlen volt számodra. Most már Isten megnyitja előtted és fény gyúl szívedben.

Valaha nem láttad az Isten dicsőségét. Most már vallod: „*Ó, mily drága név ez Jézus!*”

Volt-e ilyen naptámadat az életedben? Ha igen, akkor Isten **igazgatja a lábaidat a békesség útjára.**

A békesség útja. Hol is olvastam erről?: Nem ismerik a békesség útját. (Ézs 59,8).

Akik Isten és Krisztus nélkül élnek, azok nem ismerik a békesség útját. Az ilyen ember a sötétben és a halál árnyékában ül. Hogyan lehet ebben a koromsötétben a kivezető utat megtalálni?

Amikor az Igazság Napja feljön a mi életünk felett, akkor meglátjuk a békesség útját.

Melyik ez az út? Ő Maga, Jézus. Ő a mi békességünk. Ő a békesség Fejedelme.

Ő maga szünteti meg harcainkat Isten ellen és megbékéltet bennünket Istennel. Így, mint kegyelmet nyertek, léphetünk az Atya trónusa elé.

A békére lelt ember nem marad tétlen. Akik a sötétben és a halál árnyékában ülnek, azok nem tesznek semmit. Ők csak ülnek. Ők tehetetlenek és segítségre szorulnak.

De akiknek az életében feljön az Igazság Napja, azok nem tudnak ülni. A világosságban levő ember tevékeny. Isten a mi lábainkat a békesség útjára igazgatja.

Ezt a környezetünk is észreveszi: a férj vagy feleség, a gyermekeink.

Ne mint balgatagok, hanem mint bölcsek vándoroljunk a békesség útján az Úr világosságában. Akkor a többiek azt mondják majd: **„Hadd menjünk veletek, mert (láttuk) hallottuk, hogy veletek van az Isten!” (Zak 8,23).**

Ekkor majd csodálkozni fogunk: *Uram, ki vagyok én, hogy az én életem felett is felkelt az Igazság Napja?! Ki vagyok én, Uram, hogy reám is, aki sötétben és a halál árnyékában ültem, a te fényességed reám ragyogott?! Ki vagyok én, hogy a békesség útján járhatok?!*

Aztán majd valaki hozzánk szegődik, majd ismét mások - mondván: „Hadd menjünk veletek, mert hallottuk (és látjuk), hogy veletek van az Isten!”

Ámen.

Biharszentjános, 2015.12.22.

Csomay Árpád.

